

[Aksel Larsen.]

anerkender for saa vidt Satsen, som jeg siger, at naar Staten paa dette Omraade har lagt et Loft paa 6 pCt., kan man roligt uden at træde nogens Interesse for nær lægge et saadant Loft paa over det hele.

Jeg henviser, som jeg gjorde forleden, til, at Statsministeren i en Fest- og Sejrs-tale, han holdt i Horsens, understregede, at den Frygt, man fra kapitalistisk Hold havde næret for denne Regering, var ubegrundet, derom vidnede Aktieselskabernes Overskud og Aarsberetninger saavel som Børskurserne. Selve Statsministeren fastslog, at der hidtil har været og antagelig endnu et Stykke Tid vil være gyldne Tider for Industri- og Finansmagnater her i Landet. Ja, men lad os saa tage alt dette i Betragtning, og lad os lægge Loft paa deres Fortjenester! Lad os faa gjort en Ende paa den Tilstand, at Kapitalisterne her i Landet aarlig forøger deres Formuers samlede Størrelse med flere Hundrede Millioner Kroner, medens store Dele af Befolkningen lider Nød og ikke kan klare Dagen og Vejen. Lad os faa gjort en Ende paa den Udvikling, hvorved vi hvert Aar faar Snese af nye Krisemillionærer, i Smag med Tilstanden under Krigen, da vi aarlig fik nye Krigsmillionærer. Naturligvis kan det gøres. Det drejer sig kun om, hvorvidt Rigsdagen har Vilje dertil, og navnlig om, hvorvidt Rigsdagsflertallet har i Sinde at gennemføre det Mandat, Vælgerne har givet det.

At vort Ændringsforslag er gennemførligt, og at det er lovligt, kan jeg ikke nære nogen som helst Tvivl om. Jeg kan det ikke, fordi Regeringen selv ved Fremsættelsen af sit Forslag om at lægge Loft over Arbejdernes Lønninger har erklæret, at Rigsdag og Regering har Magt og Bemyndigelse til at foretage saadanne Handlinger, har Magt og Myndighed til at begrænse en bestemt, endda meget stor Befolkningsgruppes Indtægter. Naar man har Lov til dette over for Arbejderklassen, naar man paa, mangfoldige Maader kan regulere og begrænse andre Befolkningsgruppers Indtægter, saa maa det ogsaa være lovligt at begrænse Indtægterne for de øverste 10 000 i vort Samfund.

Derfor henstiller jeg, at man her i Tinget vedtager de af os stillede Ændringsforslag. Jeg skal ikke bebrejde Ordførerne,

at de hidtil ikke har ofret vore Ændringsforslag nogen Omtale, det kan jo skyldes, at de ikke har haft Lejlighed til at læse dem; jeg henstiller, at det forsømte indhentes. Det er muligt, at det ærede Medlem Hr. Rager har haft Tid og Lejlighed til det, eftersom han i hvert Fald heroppefra kunde udtale den Sætning, at han maatte anbefale at stemme imod, men det kan jo ogsaa være, at det ærede Medlem ikke kunde faa Tid til at motivere denne sin Mening, fordi det ærede Medlem ansaa det for saa nødvendigt at bruge saa lang Tid til at belære bl. a. Retsforbundet om de faktiske Forhold ... (Rager: Ja, og det mislykkedes) ... og det mislykkedes, siger det ærede Medlem Hr. Rager. Ja, det fik vi Indtryk af, da det ærede Medlem Hr. Gregersen havde Ordet; jeg skal ikke blande mig i, hvorvidt det mislykkedes paa Grund af Lærerens eller Elevens Uduelighed, men een af Delene maa det være.

Jeg kan ikke undlade at gøre opmærksom paa, at jeg under første Behandling har fremført en Række Indvendinger mod Regeringens Forslag. Disse Indvendinger er der ikke svaret paa fra Regeringens eller Regeringspartierne Side. Man har svaret paa nogle af de mere periferiske, og det ærede Medlem Hr. Schrøder har forsøgt at feje for sin egen Dør; saa kan vi jo lade hans Typografer afgøre, om der er blevet rent eller ikke. Men det forekommer mig, at Regeringspartierne skulde benytte Lejligheden til nu ved anden Behandling at tage de Spørgsmaal op, de lod ligge ved første Behandling, navnlig Spørgsmaalet om deres Forhold til den Maade, hvorpaa der i Arbejderorganisationerne skaffedes et saakaldt Flertal for Forligsmandens sammenkædede Forslag.

Desuden finder jeg, at Regeringen skylder os en Redegørelse for, hvorledes den ser paa selve den Sammenkædning, Forligsmanden har foretaget. Som jeg uimodsagt har paapeget ved første Behandling, har den daværende Socialminister, den nuværende Justitsminister, da Loven skulde gennemføres i 1934, udtrykkeligt her i Tinget erklæret, at det ikke var Meningen, at Forligsmanden eller Forligsmændene skulde sammenkæde vidt forskellige Fags Forslag for derved at sikre sig, at Forslag, om hvilke han vidste, at de maatte blive